

Reportage

Een leven lang professioneel dansen

Dansers Anouk van Nes en Yvette de Wilde over ouder worden

De schemer valt als Anouk van Nes op weg is naar een bedrijventerrein in Westpoort in Amsterdam, waar zich dansschool CanDance bevindt. Ze stapt de verlichte hal in en loopt langs de dansende stellen naar een ruimte achterin. Haar danspartner staat al te wachten. 'Ik had een tijdje niet gedanst, maar ben nu begonnen met ballroom. Gewoon voor mijn plezier, ik hou van fysiek bewegen en dit is weer nieuw.'

Enkele dagen later klinken er in het trapportaal bij Dans Dansen in De Pijp in de hoofdstad aanmoedigende kreten vanuit de danszaal. Yvette de Wilde zit met een groep van zo'n tien dames voor een grote spiegel. 'Zoek de ontspanning', roept ze. 'Als het kan duw je je voeten nog wat dichtër naar je toe. Goed zo, netjes!' De Wilde geeft Essentrics, gebaseerd op ballet, pilates, tai chi en yoga.

Anouk van Nes

Yvette de Wilde

Eerste dansstappen

Zowel Van Nes als De Wilde werden al jong door het dansvirus bevangen. 'Ik wilde net als iedereen ballerina worden', herinnert Van Nes zich. 'Ik zag een balletvoorstelling en was verbijsterd. Het was sprookjesachtig mooi en allerlei grote gevoelens kwamen in dat kleine lijfje naar boven. Ik ben op ballet gegaan, maar koos uiteindelijk voor modern jazz aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. Dat klopte meer met mijn lichaam.'

Als kind wilde De Wilde vooral optreden. 'In Brabant, waar ik vandaan kom, was weinig aanbod, dus ik greep alles aan wat op mijn pad kwam. Ik deed aan ballet, acteren en modern jazz. In 1993 werd ik aangenomen bij de dans-

Wietse Schmidt

academie in Rotterdam. Dat was moderne dans, maar mijn kracht lag meer in pop/show-musical. Die vond ik bij de opleiding van Lucia Marthas in Amsterdam. Ik stapte over.'

'Zo kwam ik niet alleen met andere dansers, maar ook met regisseurs en zangers in contact', stelt De Wilde. 'Ik trad tijdens de opleiding al op bij tv-shows, zoals de *Soundmixshow*. Ik deed daarna veel musicals met de nadruk op dans, zoals *Saturday Night Fever*, *Mamma Mia* en *Fame*. Ik kon vaak vaste producties voor langere tijd afwisselen met wat meer tijdelijke freelance opdrachten. Dat beviel mij erg goed.'

Van Nes herinnert zich haar eerste auditie voor een musical nog goed. 'Dat was in 1994 voor *La Cage aux Folles*. Ik had daarvoor in een wilde bui mijn haren afgeschoren en zong een pittig liedje. Dit pakte goed uit en ik kreeg de rol van een man die zich verkleedt als vrouw. Ik heb hierna veel musicals gedaan. Het was een mooie tijd waarin ik met mijn lichaam een verhaal kon vertellen. Dat is de rode draad in mijn carrière.'

Verbreiding

Van Nes wilde zich echter verbreden en kwam via een castingbureau bij *Goede Tijden Slechte Tijden* terecht. 'Ik bleef wel dansen, maar maakte bewust de keuze om meer toneel en tv te doen. Uiteindelijk kreeg ik in 2015 last van pijn in mijn heupen die niet overging. Het bleek artrose te zijn. Het is bizar als je lichaam plotseling niet meer naar je hoofd luistert. Ik heb me in 2017 laten opereren en kreeg twee kunstheupen. Het dansen was daarmee definitief voorbij.'

Tussen 2008 en 2013 trad De Wilde op als zangeres en danseres bij het Orkest van de Koninklijke Luchtmacht. Met de regisseur en enkele performers ging ze op tour naar onder meer China. Ze werd eindverantwoordelijk voor wat er op toneel gebeurde en ging de choreografie doen. 'Tot ik zwanger werd en besloot niet meer 's avonds te willen werken en geen verre reizen meer te maken. Ik gaf als freelancer al danslessen en ben dat gaan uitbreiden.'

Toekomst

Beiden zeggen met hun keuzes nooit de druk te hebben gevoeld van jongere generaties nu. 'Ik heb altijd bewuste keuzes gemaakt om mijn passie en ambities te verwezenlijken', stelt De Wilde. Ik heb nooit achteromgekeken, maar altijd vooruit en geprobeerd me zo breed mogelijk te oriënteren. Je kunt fysiek gezien niet vijf dagen per week met dansen bezig blijven.'

De Wilde sluit de zaal af en loopt met de dames naar beneden. 'Het is fijn deze lessen te geven. Het performen blijf ik zo af en toe ook nog doen en wil ik graag weer uitbreiden. Het dansen blijft onderdeel van je. Je hebt een bepaald spiergeheugen. Ik wil mijn ervaring doorgeven aan de nieuwe generatie, zij zijn tenslotte de toekomst.'

Van Nes vertelt dat de klap na de operatie groot was. 'Ik zag mijn lichaam als een fantastische soldaat die voor je vecht. De explosiviteit die ik had is nooit meer teruggekomen.' Op de dansvloer bij CanDance is daar weinig van te zien. Elegant zwiert Van Nes met haar danspartner over de vloer. Het plezier spat ervan af. 'Ik danste een tijdje helemaal niet meer', vertelt ze. 'Maar ik heb op mijn 50ste het plezier teruggevonden. Ik wil me als coach gaan richten op de nieuwe lichting dansers. Dertig jaar ervaring, daar moet ik iets mee doen. De show must go on!' •

Wietse Schmidt
is freelance journalist
en publiceert kunst- en
cultuurartikelen in lokale
media als *de Brug* en
landelijke kranten als
De Telegraaf